

Les aventures del comissari Adamsberg ocupen un espai creixent a les biblioteques dels més exigents seguidors de la novel·la policíaca. Llibre a llibre, Adamsberg ha anar perfilant la seva personalitat fins a convertir-se en un dels comissaris de referència a la literatura negra.

No seria gens agosarat dir que la darrera novel·la de la francesa Fred Vargas (de nom real Frédérique Audoin-Rouzeau), Temps de gel, és una de les millors aventures que ha escrit de la saga Adamsberg. Així ho han constatat prestigiosos mitjans, com Le Figaro, que ha afirmat que "Fred Vargas ha arribat a la cimera del seu art". Si, potser Temps de gel és la millor. Hi contribueix també que les excentricitats del comissari i les peculiaritats del personatge han estat interioritzades pel lector fidel. I és que ja per les pàgines de La tercera verge (Ara Llibres, 2008), per exemple, hi rondava el fantasma d'una monja del segle XVIII.

Els casos d'Adamsberg i el seu equip són així. El lector ja ho sap d'antuvi, abans d'obrir la primera pàgina, sap els viatges que haurà de fer en el temps i l'espai. Però també sap que al final tot encaixa, tot té lògica, encara que sigui la lògica d'Amdamberg.

A Temps de gel, el punt de partida és el suposat suïcidi d'Alice Gauthier, una professora de matemàtiques jubilada que apareix morta a la banyera de casa seva amb les venes tallades. Però els detalls, els petits detalls invisibles, qüestionen la hipòtesi inicial i el cas passa a les mans de Jean-Baptiste Adamsberg i el seu equip de la Brigada Criminal. A partir d'aquí la investigació pren el camí amb els revolts habituals, en què es combinen la pura investigació racional i l'instint i intuïció que conformen la personalitat del comissari nascut als Pirineus.

Les recerques es mouen entre l'espai físic d'una remota illa islandesa, a on es van cometre uns crims no declarats i que han surat pel pas dels anys, i les habituals incursions rurals al voltant de París. L'espai temporal el formen els fets ocorreguts fa anys, els crims actuals i una incursió apassionant a l'època de la Revolució Francesa, amb una associació de devots de Maximilien Robespierre que continua mantenint viva la seva memòria al París del segle XXI.

A Temps de gel, l'equip policial d'Adamsberg a la Brigada Criminal té un paper important. Amb els perfils més dibuixats, els agents Adrien Danglard, una autèntica enciclopèdia amb potes amb una vida desordenada, i Violette Retancourt, viva, apassionada i escèptica però fidel, prenen un marcat protagonisme. Es diria que Fred Vargas n'ha traçat un perfil cinematogràfic. Igualment, la resta de l'equip pren un destacat protagonisme i manté els dubtes respecte a l'actuació del comissari i fins hi tot s'arriba a plantejar el seu relleu. Adamsberg, però, home de poques paraules i molta reflexió, aconsegueix la quadratura del cercle, d'Islàndia a París, de la Revolució a l'època actual.

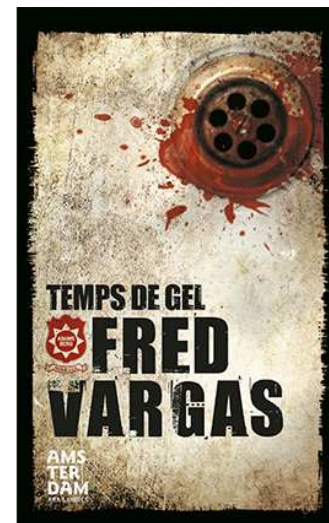
La lectura de Temps de gel és intensa i viva. Els fets se succeeixen a velocitat constant i l'acció exterior es mou al ritme de les reflexions i les incerteses d'Adamsberg. I si bé la trama derivada del presumpte suïcidi de la professora de matemàtiques i la seva investigació marca el ritme, les incursions a l'època de terror revolucionari (que esdevindrà vital en el cas policial) és una aventura senzillament apassionant.

Sí, podem dir de ben cert que Temps de gel és la millor aventura d'Adamsberg que ha escrit Fred Vargas. No se la perdin.

Ramon Moreno

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Temps de gel de Fred Vargas

Trobada

el dimecres 25 de maig

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Les aventures del comissari Adamsberg ocupen un espai creixent a les biblioteques dels més exigents seguidors de la novel·la policíaca. Llibre a llibre, Adamsberg ha anat perfilant la seva personalitat fins a convertir-se en un dels comissaris de referència a la literatura negra.

No seria gens agosarat dir que la darrera novel·la de la francesa Fred Vargas (de nom real Frédérique Audoin-Rouzeau), Temps de gel, és una de les millors aventures que ha escrit de la saga Adamsberg. Així ho han constatat prestigiosos mitjans, com Le Figaro, que ha afirmat que "Fred Vargas ha arribat a la cimera del seu art". Si, potser Temps de gel és la millor. Hi contribueix també que les excentricitats del comissari i les peculiaritats del personatge han estat interioritzades pel lector fidel. I és que ja per les pàgines de La tercera verge (Ara Llibres, 2008), per exemple, hi rondava el fantasma d'una monja del segle XVIII.

Els casos d'Adamsberg i el seu equip són així. El lector ja ho sap d'antuvi, abans d'obrir la primera pàgina, sap els viatges que haurà de fer en el temps i l'espai. Però també sap que al final tot encaixa, tot té lògica, encara que sigui la lògica d'Amdamberg.

A Temps de gel, el punt de partida és el suposat suïcidi d'Alice Gauthier, una professora de matemàtiques jubilada que apareix morta a la banyera de casa seva amb les venes tallades. Però els detalls, els petits detalls invisibles, qüestionen la hipòtesi inicial i el cas passa a les mans de Jean-Baptiste Adamsberg i el seu equip de la Brigada Criminal. A partir d'aquí la investigació pren el camí amb els revolts habituals, en què es combinen la pura investigació racional i l'instint i intuïció que conformen la personalitat del comissari nascut als Pirineus.

Les recerques es mouen entre l'espai físic d'una remota illa islandesa, a on es van cometre uns crims no declarats i que han surat pel pas dels anys, i les habituals incursions rurals al voltant de París. L'espai temporal el formen els fets ocorreguts fa anys, els crims actuals i una incursió apassionant a l'època de la Revolució Francesa, amb una associació de devots de Maximilien Robespierre que continua mantenint viva la seva memòria al París del segle XXI.

A Temps de gel, l'equip policial d'Adamsberg a la Brigada Criminal té un paper important. Amb els perfils més dibuixats, els agents Adrien Danglard, una autèntica enciclopèdia amb potes amb una vida desordenada, i Violette Retancourt, viva, apassionada i escèptica però fidel, prenen un marcat protagonisme. Es diria que Fred Vargas n'ha traçat un perfil cinematogràfic. Igualment, la resta de l'equip pren un destacat protagonisme i manté els dubtes respecte a l'actuació del comissari i fins hi tot s'arriba a plantejar el seu relleu. Adamsberg, però, home de poques paraules i molta reflexió, aconsegueix la quadratura del cercle, d'Islàndia a París, de la Revolució a l'època actual.

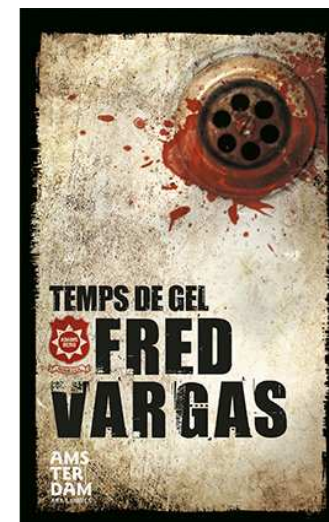
La lectura de Temps de gel és intensa i viva. Els fets se succeeixen a velocitat constant i l'acció exterior es mou al ritme de les reflexions i les incerteses d'Adamsberg. I si bé la trama derivada del presumpte suïcidi de la professora de matemàtiques i la seva investigació marca el ritme, les incursions a l'època de terror revolucionari (que esdevindrà vital en el cas policial) és una aventura senzillament apassionant.

Sí, podem dir de ben cert que Temps de gel és la millor aventura d'Adamsberg que ha escrit Fred Vargas. No se la perdin.

Ramon Moreno

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Temps de gel de Fred Vargas

Trobada

el dimecres 25 de maig

**BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS**